

Tentokrát to byla černovláska.

Nechala ho stát v předsíni tak tmavé, že stěží rozeznával předměty kolem, masu pověšených kabátů, probleskující plochu zrcadla, dveře, kterými odešla. Opatrně postoupil o dva kroky a praštil se do hlavy, rozkomíhané svítidlo mu s šelestěním proplulo kolem obličeje. Nechápal, že někdo může mít tak pověšenou lampu, aby do ní při své výšce narazil, a trochu mu to zvedlo sebevědomí, zdeptané neúspěšným dnem. V tomhle bytě nejsou zařízení na čahouny, i když žena, která ho sem zavedla, narostla o dobrých deset centimetrů víc než on. Říkal jí, že spěchá, že má jen pár minut, a teď tu trčí ve tmě.

Kam zmizela?

Přivezla ho asi stoletým volkswagenem, v kterém to harášilo jak uvnitř velkého budíku, rozhovor byl vyloučen a on se soustředil na setkání, které ho čeká večer. Kdyby dívka (kolik jí vlastně mohlo být? stále častěji se pletl v odhadu ženského věku) nevypadala tak pěkně, nejel by s ní, ale měla nedůtklivý a udivený výraz žen, které všechno, co se jim dařilo, pokládaly za nedůležité a vyžívaly se výhradně ve svých neúspěších. To ho bavilo. Většinou je snadno utěšil, zvláště když na jejich zajímavé roztržitosti měla podíl konzumace úctyhodného množství alkoholu, rozdělovaného do mírných, ale pra-

videlných denních dávek. Přesto vždycky znovu doufal, že tentokrát lesk očí a nervózní chvění rtů není způsobeno ani vodkou, ani koňakem, ba ani bílým vínem. Ale teď spěchal a musel zkoumání, je-li či není dívka alkoholička, nechat na jindy. Zvedl k očím digitální hodinky, dárek od vděčného pacienta. Bohužel si nikdy nemohl zapamatovat, který knoflík má zmáčknout, aby se ciferník rozsvítil, v lepším případě pustil stopky, v horším mechanismus buzení, který se pak rozpíával v nejnevhodnějších okamžicích. To se stalo právě teď.

Pípání znělo tmou s nepříjemnou naléhavostí. Zmateně se je snažil zastavit a zjistil přitom, že ciferník ukazuje deset hodin čtrnáct minut, což ho zdrtilo, nemohli sem přece jet dvě hodiny, až si s úlevou uvědomil, že se dívá na datum, a nikoliv na čas. Bylo čtrnáctého desátý. V osm měl schůzku se svou ženou. Se svou bývalou ženou. Jenže se s tím přívlastkem bývalá ještě nesmířil. Pak se náhle dveře před ním otevřely a v načervenalém obdélníku světla stála postava. Zamrkal prudce a pomyslel si, že je opravdu pořádně unavený, ale postava tam stála dál a pořád ještě to byla nahá ženská.

„Pojďte dovnitř,“ řekla a hlas měla strohý a odměřený. Když se pohnula, viděl, že úplně nahá není, ale rozdíl byl zanedbatelný, vlála kolem ní jakási průhledná látka, něco mezi mlhou a obvazem.

„Kdepak máme našeho pacienta,“ zahlaholil a připadal si jako cvok.

„Neodložíte si?“ zeptala se éterická bytost a za-

vlnila fáči kolem sebe. Vlastně ani moc éterická ne-
byla. Dokonce by řekl, že má spodní část širší, než
bývá obvyklé, což ho zarazilo, protože o sobě tvr-
dila, že je manekýnka. I ta známá, která mu ji do-
poručila, tvrdila, že je manekýnka. A postava ko-
míhající se v červeném obdélníku světla by podle
něj potřebovala sekyrou odštípat dva deseticenti-
metrové pláty z boků, na každé straně jeden, aby
se vzdáleně přiblížila jeho představě ženského těla,
které na sebe věší oděvy za účelem předvádění. Ne-
měl nic proti mírně obtloustlým ženštinám, pokud
ho nenechaly trčet v kožešinové bundě v tmavé
předsíni, zatímco se samy pohodlně vysvlékly, a po-
kud se obtloustlost netýkala jen partií od pasu dolů.
O ženy éterické přes hrudní koš nestál ani trochu.

Kromě toho spěchal.

„Říkala jste, že zvrací,“ pravil.

„Už nezvrací.“

„Radši bych se na něj podíval,“ trval na svém.
Bylo mu pekelně horko, ale přitáhl si kožešinovou
bundu, na kterou bylo v tomto ročním období ješ-
tě brzo, pevně k tělu. Jen tak se nedám, zašeptal
jí v duchu.

„Není tady,“ řekla žena lhostejně. „Když jsem vás
nemohla sehnat, odvezl ho manžel do Říčan.“

Předtím nebyla řeč o manželovi, jen o pudlovi
v křečích.

Kousek couvl, vyhnul se lampě a s úlevou na-
hmatal kliku u venkovních dveří.

„Takže jsem tu zbytečný.“ Stiskl kliku a nic. Mohl
čekat, že zamkne, přesto ho zalilo prudké zkla-

mání. Kdyby mu ponechala aspoň minimální zdání svobodné volby, život ho naučil, že nesmí být v tomto směru příliš náročný, byl by to třeba hezký večer.

Vlastně je to tak dobře, uvědomil si s úlevou, ani za nic by nechtěl nechat Janu čekat. Zvláště proto, že s tím určitě počítala.

A že by cítila zadostiučinění, kdyby i tentokrát – jako milionkrát předtím – nedodržel své slovo. Vzedmula se v něm vlna rozhořčení, na jeho letoru neobvykle silná. Už by rád jednou ten řetězec svých nedodržených slibů a nesplněných závazků vůči své ženě – bývalé – a vůči své dceři – naštěstí dcera nemůže být bývalá, i když teď zrovna není v jeho držení, pokud se to tak dá nazvat – přetrhl.

Zacvakal klikou.

„Zdá se, že zapadl zámek,“ řekl. Doufal, že to zní přísně a odmítavě. Zřejmě neznělo, protože se pobaveně zachichotala. Teď už mu nepřipadala polonahá, ale přímo nestoudně obnažená. Kdyby se nedržel své kožešinové bundy jako záchranného pásu, svlékl by ji a hodil přes ni. Jenže si dovedl představit, co by pak následovalo, a na kratičký okamžik se mu to dokonce zalíbilo. Kožešina na zemi a na ní dva culící se kojenci. Brr. Asi má Jana pravdu, je nenapravitelný. Proč jen z toho vždycky tak málo má? Všichni kamarádi tvrdí, že jim to jde nejlíp se ženami, které nemilují. Proč zrovna on musí být ve všem výjimka? Ale možná mu to nejde vůbec s žádnými ženami, ať milovanými či nemilovanými.

„Vy jste zamkla,“ obvinil ji a neskrýval rozladění.

„Nebojte se, nikdo se sem nedostane,“ odpověděla a z toho popuzeného a skoro hrubého tónu pochopil, že i ten nejodvážnější odhad jejího věku – směrem nahoru – byl směšně nízký.

„Chcete, abych přišel, až se manžel s pejskem vrátí?“

„To teda nechci.“

„Tak co chcete?“ zeptal se znechuceně, ačkoliv věděl, jak jsou podobné otázky nebezpečné.

„Odškodnit vás za ztracený čas. Víím, že peníze byste nepřijal.“

„Tolik času to zas nebylo. Radši sem zajdu zítra, až ho budete mít doma. Potom se vyrovnáme.“

Záměrně si dal záležet, aby to znělo dvojsmyslně, málem na ni zamrkal, ale příliš nedoufal ve šťastný výsledek. Když se někdo odhodlá tímto způsobem, určitě pak nepřistoupí na pouhou společenskou hru. Nestalo se mu to poprvé, ale ani dřív ani teď nemohl pochopit důvod, o většinu žen, které se mu více či méně vybíravým způsobem nabízeły, by byl sám s chutí usiloval – kdyby ho nepředešly. Asi by usiloval i o tuhle tu, která navíc byla manželkou známého herce, dnes snad rozvedenou, to nevěděl přesně, ale utkvěl na ní odraz jeho popularity. Byl by se jí rád zeptal, proč s ním – a hlavně sama se sebou – nakládá tak nemilosrdně, ale zmizela kdesi v hlubinách bytu. Rozmrzele se rozhlédl, jestli tu nejsou pohozené klíče, ale nejdřív musel najít vypínač a rozsvítit. V přihrádce pod zrcadlem objevil změť rukavic, našpiněných kapes-

níků, rtěnek, hřebenů, mincí, útržků složenek a obojek na psa. Obojek ho potěšil, málem pochyboval, že tu vůbec kdy nějaký pes byl. I když pro něj to vycházelo nastejno, teď tu rozhodně nebyl. Ani v křečích, ani bez křečí. A nebyly tu ani klíče. Opatrně zašátral v kapsách několika kabátů, které tu visely, ale objevil pouze klíčky od volkswagenu. A ještě něco objevil, že totiž všechny kabáty jsou dámské. Rovněž nepořádek v zásuvce byl dámský, mužský živel tu chyběl. Z téhle pasti by pospíchal, i kdyby neměl schůzku s Janou. Půl osmé! Během deseti minut musí vypadnout.

Ale neměl nejmenší tušení, jak to udělá.

Vkročil do pokoje s pocitem, že vstupuje do klece ledního medvěda, skoro se hrůzou nadnášel. Očekával přítmí, rozestlané lůžko nadměrných rozměrů a na něm sveřepě odhodlanou ženu. Přítmí tu vládlo, ale ona seděla u stolu, sice stále stejně oblečená nebo spíš svlečená, ale stůl jí hodný kus zakrýval, a v místnosti nebyla vůbec žádná postel. Jeho akcie stouply, ale při první větě zas klesly.

„Sundáte si konečně tu bundu?“

„Jsem nachlazený,“ pravil a postrčil zip o pár zoubků vzhůru. Bylo mu příšerně horko, ale zároveň měl pocit, že bunda je jeho jediná jistota.

„Pijete whisky nebo koňak?“ Znělo to tak suggestivně, že se rychle podíval, jestli nedrží v ruce skleničku.

„Tak co to bude?“ pobídla ho příkře. Pochopil, že se od ní dá očekávat leccos, ale určitě ne shovívavost nebo pochopení.